

למלון באו המון בתורות יהודיות והיו מינו אותנו לכל מיני רספציינס. אבל אנחנו לא עוזבים את המלון. עם מאמן או בלי מאמן, משמעת זה משמעת. האירלאנדים ניצלו את המצב, אמרו שהם ישראלים ויצאו עם הבחורות.

קלות דעת בינלאומית

כדורגלני קבוצת פתח תקוה—ישראל, ש הגיעו ביום שישי האחרון לנמל האוויר בלוד, כדי לעלות שם למטוס שיטיסם לניו יורק, לטורניר הבינלאומי בו משתתפת הקבוצה, הופתעו כשנוכחו כי חבר אחד חסר.

היה זה איגנאץ מולנאר, מאמנה ההונגרי של הפועל פתח תקוה ושל הקבוצה המעורבת, המורכבת משחקני הפועל פתח תקוה ומכבי תל אביב. הפתעתם הפכה לרגש של אי-נחנות, כאשר התברר להם שמולנאר לא ימריא איתם. הסיבה: תוקף דרכונו של המאמן פג. השגרירות האמריקאית הסכימה לעקוף את החוק ולאשר לו אשרת-כניסה אולם סירבה לתת אשרה כזאת לאשתו, אותה עמד מולנאר לקחת על חשבונה.

כדורסל הצורך בחינוך

הפופולריות הגוברת לה זכה ענף הכדורסל, לאחרונה, הגבירה גם הופעות שליליות מסביב למישחק זה. בעונה האחרונה רבו מיקרי-התפרעות קהל ופגיעות בשופטים, ו במקרה הטוב מסתפק הקהל בשריקות בוז וקללות לעבר השופטים והשחקנים.

כדורסלנים רבים ואוהדים מושבעים של ספורט זה, תולים את האשמה, בעיקר ב"שופטים. מאחר שכדורסל, יותר מאשר בכל ספורט אחר, תלוי גורל המישחק בשופטים, נוהגים עתה אוהדי-הקבוצות לייחס כל כישלון של קבוצתם לשיפוט בלתי-אובייקטיבי.

נגד שיפוט אזהר. מצב זה נובע מי העובדה ששופטי-הכדורסל מזוהים, בדרך כלל, עליידי הקהל כאוהדים מושבעים של קבוצה מסוימת, מאחר ורובם ככולם אני שים ששיחקו פעם בקבוצות והפכו לשופטים, עדיין מדביקים למצחם את תו האגודה לה השתייכו פעם.

איגוד שופטי הכדורסל מנסה להילחם במצב זה, מונע משופטים שהם גם עסקני אגודות השתתפות פעילה בשיפוט, אולם זהו מצב בלתי-ימנע, שכן מי אם לא כדורסלנים לשעבר יהיו שופטים.

בשכונות האחרונות השתלשלו הדברים עד למצב בו מסרבים שופטי-כדורסל לשפוט במישחקים, מחשש לתגובות הקהל. איגוד שופטי הכדורסל רואה חזקא במאמני ה"קבוצות, העסקנים ושחקני-הספסל, את ה"גורם המגביר התפרעויות. אנשים אלה, הנמצאים יחד עם השחקנים על המגרש, נוהגים להגיב בקפיצות ובצעקות על כל החלטה של שופט שאינה לרוחם, גוררים אחריהם תגובות פראיות של הקהל.

כאשר זימנו השופטים את מאמני הקבוצות לפגישה, כדי להסביר להם מה רבה אחריותם, הופיעו לפגישה רק 10 מאמני מהליגה הלאומית הופיע רק מאמן אחד.

אולם אם קשה לחנך את המאמנים והעסקנים הפאנטיים לקבוצותיהם, עדיין אפשר לחנך, לפחות, את הקהל, שתגובותיו נובעות, בעיקר, מחוסר-ידיעה של חוקי המישחק. אחת הדרכים הטובות לביצוע משימה זו, היא להנהיג בכל מיגרשי הכדורסל נוהג שהיה מקובל בזמנו בחיפה — שתוך-כדי מישחק יסביר מומחה לקהל, דרך רמקול, את מהלך המישחק ואת החלטותיהם של השופטים.

כדורגל צריך לנוח

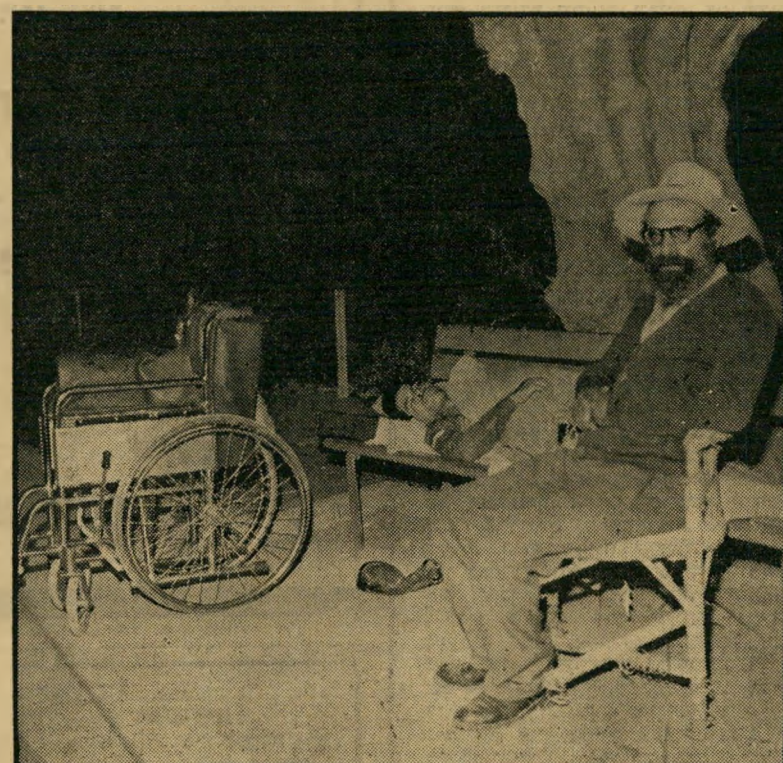
על מישחק הכדורגל, שנערך בי יום א' של השבוע, בניו יורק, בין קבוצת פתח תקוה—ישראל לבין הקבוצה האירית שמרוקדורברם, וששתיים בתוצאת תיקו 2:2, מספר שייע גזור כשיחה טלפונית מיוחדת ל"העולם הזה";

האלו, האלו! מי השתגעתם לה? עיר אותי באמצע הלילה? איך היה ה"מישחק? — היה טוב! היינו עייפים נורא. עלינו למיגרש כמו עדר בלי רועה, אחרי שהמאמן לא בא. מזל שאברהם ליבר נסע איתנו על חשבונה הפרטי. הוא עלה על המיגרש, עם סוודר לבן, כמו של מולנאר, וכולם חשבו שהוא המאמן. הסודר היה קצת גדול עליו, או אמרנו שהוא קיבל בומן האחרון כושר ולכן הוא רזה.

ניו יורק לא השתנתה. אתם יכולים לישון בשקט. הייתי כאן כבר כמה פעמים, לא זוכר כמה, אבל זה אותו דבר כל פעם. הפעם לא קיבלו אותנו במיזמורת. באו

עלה עליו חודשי אישפוז ארוכים. הרופאים ניסו לעזור לו, אך פרט לזרועות הימניות, שהחלימה, נשאר גופו משותק. מערכה בלב תלאיב. אתה צריך לעבור לבית-החולים נועם, אמרו לו הרופאים

נכה טוויילי שוכב מול בית ביני פולה הציעה פרות

אם. אמנון סירב. הוא ידע שמוסד זה נועד לקנינים ונכים, והוא לא ימצא שם את מקומו. לאחר שניסו להעבירו, ללא הצלחה, באמצעות הרדמה, נאלצו להסיעו למוסד בכה. מיד עם הגיעו, החל אמנון משגר מיכת" בים למוסדות המתאימים, ביקש להכיר ב"זכויותיו כנכה צה"ל. הוא ידע כי קיימות תקדימים בהם הכירו בזכויות נכה, למרות שלא נפגע עקב שרותו, אלא בזמן השרות בלבד. פניתי לו וזכו למענה.

טוויילי החליט לפתוח במערכה חדשה. השבוע הגיע תל-אביב על כיסא גלגלים, התיישב בחברת אביו ואחד מאחיו מול ביתו של ראש הממשלה, בצפון תל-אביב. מנהל "אני שובת בבית רעב", הכריז. מנהל אגף השיקום במשרד-הבטחון, אריה פינק, שהסתייח עצמו למקום מושבו של אמנון, הציע לו להפסיק את השביתה תמורת תמיכה חודשית של 39 לירות. אמנון דחה את ההצעה המגוחכת. פולה בן גוריון, אשר רחמיה נכמרו על שובת-הרעב, ירדה מביתה, ייסרה את אביו של אמנון. "איהו אבא רשע אתה", אמרה לו. "אתה אוכל ולא איכפת לך שהבן שלך רעב." היא הביאה לאמנון פירות, אך הוא סירב לקבלם. על תביעתו לאישפוז נאות, שלא במיסגרת מושבזקנים-נכים, השיבה מנכרית של פינק, אביבה גולדשטיין: "מה ישן אולי הוא רוצה שנאשפזו אוחו בכסית או ברוחז"

לשירות, הוא נבדק עליידי הועדה הרפואית שקבעה לו סוג בריאות שאינו מן הגבוהים. אמנון לא יכול היה להסכים לכך. לאחר שמונה ימים עבר, לפי דרישתו, בדיקה נוספת. הועדה הרפואית נאותה, לאחר ה"בדיקה, לשנות את סוג בריאותו, קבעה לו פרופיל 97, שהוא סוג הבריאות הגבוה ביותר בצה"ל.

טרמפ לבית-חולים. עם סיום הטיור גות עבר אמנון, בן למשפחה מסורתית המונה שמונה נפשות, קורס למשגיחי-כשרות, הועבר לאחר מכן לבסיס פיקוד הנחיל. מדי שבת היה אמנון נוסע חזרה לביתו, בכפר-סבא. באותו יום ראשון בבוקר, יצא אמנון בטרמפ צבאי לבסיסו, אך תזתו האחרונה הייתה בית-החולים תל-השומר. בבית-החולים שכב אמנון למעלה משבועיים, כשהוא מאבד מדי פעם את הכרתו מרוב כאב, עבר תוך זמן קצר 15 ניתוחים, ביניהם אף ניתוח-ראש. בדרך זו ניסו הרופאים להקל על השיתוק; ואומנם, לאחר כשנה, החל להלך. הוא נעזר אומנם במקל, אך התלמתו התקדמה יפה.

בדיוק ביום כיפור, ביקש להגיע לחדר הנוחיות. בדרך נפלי נלקח חזרה למיטתו. רק למחרת, כשחזר צוות הרופאים, הועבר לחדר-הניתוחים. אך מאמה לא עזר. גופו שוב שותק — הפעם כליל.

עתה עברו עליו חודשי אישפוז ארוכים. הרופאים ניסו לעזור לו, אך פרט לזרועות הימניות, שהחלימה, נשאר גופו משותק. מערכה בלב תלאיב. אתה צריך לעבור לבית-החולים נועם, אמרו לו הרופאים

אחר, בו נבלמו, לעת עתה, הנסיונות הממלתיים להטיל משטר-כפייה על האזרח היה בתחום סמכותה של האקדמיה הממלכית הישראלית.

ההצעה האחרונה ממש שהונחה על שולחן הכנסת הרביעית עליידי מפא"י, הייתה מכונת להסמיק את שר החינוך לקבוע את תקנות האקדמיה, הקובעות כיצד יתקבלו חבריה, כולל חברי-הוועד, וכיצד יערכו סדריה האירגוניים.

לו נתקבלו תיקונו של משרד החינוך ו"התרות, הייתה נוצרת באקדמיה, בהכרח, אחריה, המוכירה את הנעשה באקדמיה למדעים של בריית-המועצות, בה יכול בעל השררה לקרב ולהרחיק אנשי-רוח כפי רצונו. הדבר סיכל עליידי התרבותם המהירה של ח"כי חרות, אסתר רזיאל-נאור ואברהם דורי. שעה שהצטרף אליהם, אף ראשה ה"מיועד של האקדמיה, הפרופסור קציר, ב"תביעה להסיר את ההצעה מסדר היום, ויתרה מפא"י על תחבולתה.

עד לאחר הבחירות, לפחות, לא יהיה ה"אזרח נתון לטבעת-חנק הולכת ומתהדקת של חקיקת-כפייה.

דת בן-צבי בישראל

כאשר הצהיר השבוע החתן, בנוכחות הרב האשכנזי "הרי את מקודשת לי כדת משה וישראל", ענד את הטבעת לכלתו, לא יכול היה שלא להאנח מרוב סיפוק. ולא רק משום שוכה סוף-סוף לבחירת לבו. כי לדידי יוסף מרוק (32) היה זה סוף דרך ארוכה ומלאת תלאות.

יוסף מרוק, אחיו של ד"ר משה מרוק, שנידון במצרים לתלייה על גיהול רשת ריגול יהודית היהודית מילא בישראל תפקיד דים ציבוריים, שימש כסגן מישנה בצה"ל, מחויק בדרגת-מילואים זו עד היום. גם בחייו האזרחיים היה אזרח חלופה. לאחר ששירתו, החל עובד כבטריולוג.

הנשיא התערב. קאריירה מופתית זו לא עמדה לו, שעה שנישוא לשאת את מרים דיסי, צעירה סבריינית חייכנית, בשנות ה"עשרים של חייה. בפנותו לרבנות החל אביבית, לאחר שעות עבודתו, נתקל בסירוב. הרבנים לא היו מוכנים להשיאו ליהודיה. מרוק פנה לרב הראשי הספרדי, יצחק נסים. הרב נסים, שלא רצה להפר את ההלכה, התחמק מכל העניין, קבע שהרבנות התל-אביבית אינה חייבת לספל בעניין. פירושו של דבר: מיוסף מרוק ניטלה הזכות לשאת בת ישראל.

הצעיר לא ניכנע. משהובר לו שהחלטת הרב סופית, פנה בתחינה לנשיא המדינה, יצחק בן-צבי, הידוע כחוקר עדות ישראל. הנשיא נענה לבקשת יוסף, נפגש אישית עם הרב התל-אביבי האשכנזי, א. אונטרמן, דרש ממנו לזמן אליו את יוסף.

בעיקבות פגישה זו הועבר תיקו של יוסף מרוק, לפתע, מהרבנות התל-אביבית לחיפה. שם פסק בית-הדין הרבני, באישורה של הרבנות הראשית בתל-אביב (כלומר, באישור רו של הרב אונטרמן) כי הקראי כשר בהחלט לנשואים עם יהודיה.

הצהיר פסק-דינם של שלושת הדיינים שהתכנסו בראשותו של הרב הראשי החיפאי, נסים אוחאנה: "ההנחה האוסרת קראים לבוא בחיתוף עם יהודים מכוננת לקראי רוסיה ואירופה, הידועים כשונאי ישראל, את קראי מצרים יש להוציא מכלל הקראים, כיוון שהם קרובים לעם היהודי והם אוהבי-שלום. ההחלטה זו אינה דחקה לגבי יוסף מרוק, אלא לגבי קראי מצרים" סיים פסק-הדין. פירושו של דבר. כשענד יוסף את הטבעת לכלתו, השיא למעשה, מחדש, את האגף המצרי של הכת הקראית לדת היהודית.

הפגנות

ליא רחמים

מן המכונית הצבאית שניכנסה לרחוב הרומא ברמת-גן, ירד חייל צעיר. "חכה לי. אני מיד חוזר", קרא אליו הנהג. אמנון טוויילי (20) ניגש לקיוסק הסמוך, קנה כוס גזוז. לאחר מכן פנה חזרה, החל חוצה את הכביש. לפתע ותפרלו עניו והוא שוקע בחשיכה. כשהתעורר, מצא עצמו על מיטת בית-החולים, כשמחצית גופו ה"שמואלית משותקת. "שטף דם במוח", קבעו הרופאים.

אמנון טוויילי, יליד תימן, עלה לארץ בהיותו בן תשע. כשהגיע זמנו התייצב * המכונית כן על כי מאמינה בקרא, בכתוב בלבד, פוסלת את התורה שבעל-פה. הקראות נוסדה בקאה השמינית על ידי ה"חכם ענן בן דויד.